

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 8Csp/19/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816206453
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Dušáková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7816206453.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

X. súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Jarmilou Dušákovou, v právnej veci žalobcu K. K., narodenej XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX Q., zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, so sídlom Čučmianska dlhá 45, 048 01 Rožňava, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 564,37 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov konania v plnom rozsahu - 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, podanou dňa 8. 9. 2016 na tunajší súd sa žalobkyňa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 564,37 Eur, z titulu neplatnej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500026604 zo dňa 13.06.2013, uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným. Zároveň sa domáhala aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500026604, dňa 13.06.2013 (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalobkyňa si na základe predmetnej zmluvy požičala od žalovaného sumu vo výške 600,- Eur (zmluvne dohodnutá istina) a zaviazala sa ju zaplatiť spolu s úrokom v 48 mesačných splátkach, vo výške po 30,82 Eur. Zmluvou o úvere sa teda zaviazala zaplatiť žalovanému sumu celkom vo výške 1.479,36 Eur. Súčasťou zmluvy o úvere bola aj Dohoda o poskytnutí služby (možnosť odkladu max. 3 akýchkoľvek splátok úveru - podpísaná žalobkyňou spolu so zmluvou o úvere), na základe ktorej si ešte pred poskytnutím vyššie uvedeného úveru žalovaný započítal proti jeho výške odplatu (poplatok) za poskytnutie tejto služby, v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) predmetnej dohody, vo výške 147,31 Eur. Žalovaný tak po započítaní uvedeného poplatku poskytol napokon žalobkyni úver len vo výške 452,69 Eur (skutočne poskytnutá istina). Z doložených listinných dôkazov - výpisy z účtu žalobkyne vedený v OTP banke za obdobie od júna 2013 do mája 2016 vyplýva, že žalobkyňa v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere v prospech žalovaného uhradila všetky splátky vo výške 1.017,06 Eur. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalovaný porušil ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere tým, že neuviedol podstatné náležitosti a v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/, b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1/ a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a neakceptuje aj ustanovenie § 10 ods. 1.“ Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu vo výške 1.017,06 Eur. V predmetnej zmluve absentujú podstatné náležitosti, uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a z toho dôvodu sa zmluva stáva

ex lege bezúročná a bez poplatkov. Zároveň z uvedenej mesačnej splátky je problematické zistiť, aké sú vlastne splátky po zohľadnení neplatných častí zmluvy, týkajúcich sa príslušenstva pohľadávky, a preto s poukazom na § 41 OZ, keď obsah právneho úkonu zakladá hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech slabšieho spotrebiteľa, t. j. evidentnú nadvládu nad dlžníkom je potrebné určiť neplatnosť zmluvy ako celku.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe namietal neexistenciu naliehavého právneho záujmu v súvislosti s podanou žalobou a zároveň vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu, poukázal tiež na absenciu náležitého odôvodnenia, pre ktoré by sa malo ním poskytnuté plnenie posudzovať ako plnenie bez právneho dôvodu, a teda také skutočnosti, pre ktoré by mal byť uplatnený nárok dôvodný. Zároveň žalovaný vzniesol aj námietku premlčania uplatňovaného nároku z pohľadu uplynutia subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty.

4. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 16. 3. 2017 po vykonanom dokazovaní rozhodol o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 564,37 Eur, ktorého sa domáhala na základe tvrdenia, že so žalovaným uzavrela Zmluvu o revolvingovom úvere dňa 13.6.2013, na základe ktorej jej žalovaný poskytol sumu 600,00 Eur, ktorú sa zaviazala splácať v 48 mesačných splátkach po 30,82 Eur. Celkovo tak mala žalovanému zaplatiť sumu 1.479,36 Eur. Súčasťou zmluvy o úvere bola aj Dohoda o poskytnutí služby (možnosť odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru), na základe ktorej si žalovaný započítal ešte pred poskytnutím úveru odplatu za túto službu vo výške 147,31 Eur. V skutočnosti jej žalovaný poskytol úver iba vo výške 452,69 Eur. Žalovanému z titulu úveru uhradila splátky v celkovej výške 1.017,06 Eur. Žalobkyňa, ako to vyplýva z pôvodnej žaloby, bola toho názoru, že zmluva o úvere neobsahuje podstatné náležitosti, uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona a preto považuje tento úver za bezúročný a bez poplatkov s tým, že žalovaný má nárok iba na úhradu istiny. Z dôvodu, že žalovanému uhradila sumu 1.017,06 Eur, teda sumu 564,37 Eur považovala za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného.

5. Tunajší súd rozsudok odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa ako dlžníčka uzavrela so žalovaným ako veriteľom dňa 18. 06. 2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500026604, na základe ktorej žalovaný žalobkyňu schválil úver vo výške 600,00 Eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,01 %. Priemerná RPMN za úver bola dohodnutá vo výške 48,52 %, RPMN za úver bola dohodnutá vo výške 65,55 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola dohodnutá vo výške 1.479,36 Eur. Poskytnutá čiastka revolvingu bola dohodnutá vo výške 251,49 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola dohodnutá vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu bola dohodnutá vo výške 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania bola dohodnutá vo výške 5,50 %. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola dohodnutá vo výške 739,68 Eur. Žalobkyňa sa zaviazala splácať predmetný úver 48 mesačnými splátkami vo výške 30,82 Eur, splatnými vždy do 14. dňa v mesiaci.

6. Keďže žalobkyňa v žalobe tvrdila, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, súd skúmal, či Zmluva o úvere má všetky zákonom vyžadované náležitosti. Konštatoval, že v zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01 %. Na internetovej stránke NBS možno zistiť úrokové sadzby podobných úverov poskytovaných obchodnými bankami v rovnakom období ako je uzavretá Zmluva o úvere. Podľa prehľadu priemerných úrokových mier zo spotrebiteľských úverov poskytovaných pre domácnosti v období 06/13 (Zmluva o úvere uzavretá 13.06.2013) na obdobie od 1 do 5 rokov (Zmluva o úvere uzavretá na 48 mesiacov) bola úroková sadzba vo výške 15,77 %. Preto mal súd za to, že úroková sadzba predmetného úveru vo výške 70,01 % je neprimeraná odplata za úver. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Obč. zák., teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vždy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Neplatnosť dojednania úrokov v Zmluve o úvere nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy ako celku a to z dôvodu oddeliteľnosti časti dojednania o úrokoch od ostatného obsahu zmluvy. Preto súd považoval zmluvu o úvere za neplatnú iba v časti týkajúcej sa dohodnutej výšky úrokovej sadzby úveru.

7. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za to, že zmluva neobsahuje náležitosti, uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona č. 129/2010 Z.z. a to termín konečnej

splatnosti úveru. V zmluve je uvedená splatnosť úveru 48 mesiacov a splatnosť jednotlivých splátok k 14. dňu v mesiaci, čo nepovažuje vzhľadom na požiadavku zákonodarcu, aby termín konečnej splatnosti bol uvedený ako kompletný časový údaj za dostatočné. Na základe toho súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov a výšku zmluvných úrokov v rozpore s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, čo vyúsťuje do záveru o bezúročnosti a bezodplatnosti úveru. Na základe toho vyhodnotil ako dôvodný nárok žalobkyne do sumy 564,37 Eur a to titulom bezdôvodného obohatenia. S poukazom na žalovaným vznesenú námietku premlčania uviedol, že túto otázku posudzoval podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ a konštatoval, že podľa jeho názoru objektívna premlčacia lehota je v danom prípade 10-ročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považoval za úmyselné. Keďže zmluva bola uzavretá dňa 13.6.2013 a žaloba bola podaná dňa 8. 9. 2016, mal za to, že sa tak stalo pred uplynutím objektívnej 10-ročnej lehoty. Rozhodnutie o trovách konania založil na ustanovení § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Tento žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Svoje odvolanie zakladal na dôvodoch uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ CSP. V odvolaní napadol závery súdu prvej inštancie o nedodržaní požiadavky na uvedenie konečnej splatnosti úveru. V tomto smere poukázal na skutočnosť, že zmluva je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na jej lícnej strane a tiež zmluvnými dojednaniami, nachádzajúcimi sa na rubovej strane tej istej listiny. Zároveň obsah zmluvy tvoria aj prílohy, ktoré v zmysle čl. 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. V zmysle toho oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy, ale aj súčasť zmluvy. Má za to, že údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a teda zmluva obsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje platné dojednanie výšky úrokov. Mal za to, že rozsudok v tejto časti odporuje zákonu, pretože namiesto príslušnej právnej normy (ktorú boli pre otázku výšky úrokov a právnych následkov spojených prípadným porušením zákonníka ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 502 Obchodného zákonníka), súd poukázal na § 39 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že tento paragraf je v otázke výšky úrokov a prípadných následkov spôsobujúcich rozpor so zákonom až subsidiárnym a teda ho nie je možné uprednostniť na úkor citovaných právnych noriem. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia dôvodnosti vznesenej námietky premlčania, v rámci ktorej súd hodnotil bezdôvodné obohatenia na jeho strane ako úmyselné.

9. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadрила.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, podľa ustanovenia § 380 CSP a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné. Súd prvej inštancie odôvodnil svoj záver o nedôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania neúplnými dôvodmi a odvolací súd tak nemal priestor pre preskúmanie správnosti záverov súdu v tejto otázke. Aj keď súd uviedol, že uvedenú otázku posudzoval podľa ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, v dôvodoch rozsudku však žiadnym spôsobom nekonkretizoval plynutie 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, keď neuviedol tak začiatok jej plynutia, ako aj termín ukončenia. Rovnako žiadnym spôsobom neodôvodnil svoj záver o tom, že žalovaný bezdôvodné obohatenie nadobudol úmyselným konaním. V tomto smere považoval odvolací súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že samotný Občiansky zákonník nemá definíciu úmyselného konania pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ako aj bezdôvodného obohatenia a preto je uvedenú otázku potrebné riešiť analogicky, podľa ustanovení Trestného zákona.

11. Za dôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalovaného aj v časti, v ktorej namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti časti zmluvy, týkajúcej sa výšky zmluvných úrokov. Súd prvej inštancie túto otázku posudzoval v zmysle citovaného ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka so záverom, že dohoda sa v tejto časti nesmie priečiť dobrým mravom, na druhej strane však hodnotil výšku dohodnutej ročnej úrokovej sadzby podľa prehľadu priemerných úrokových mier zo spotrebiteľských úverov poskytnutých pre domácnosti v období mesiaca jún roku 2013 s tým, že v tomto období bola úroková sadzba pre obdobné úvery 15,77 % a vyvodil záver, že dohodnutá úroková sadzba v spornej zmluve je viac ako štvornásobne vyššia. Z obsahu dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že medzi účastníkmi nebolo sporným, že medzi nimi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a v takejto situácii je potrebné uvedenú otázku posudzovať podľa konkrétneho právneho predpisu a to Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon v § 2 písm. g/ vymedzuje, čo treba

rozumieť celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom a v § 19 upravuje ročnú percentuálnu mieru nákladov spotrebiteľského úveru. V prílohe č. 2 k tomuto zákonu je uvedený vzorec na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov spotrebiteľského úveru. Ide o právnu úpravu účinnú v čase uzavretia spornej zmluvy medzi účastníkmi konania a preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie uvedenú spornú otázku posúdiť na základe týchto ustanovení. Z rovnakých dôvodov preto nepovažoval odvolací súd za správnu ani odvoláciu námietku žalovaného, ktorý sa domáhal posúdenia spornej otázky podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie je všeobecným ustanovením o odplatnosti spotrebiteľských zmlúv. Toto sa však nevzťahuje na režim zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktorá má osobitnú právnu úpravu.

12. S poukazom na takéto dôvody, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí bude prioritnou povinnosťou súdu prvej inštancie zákonným spôsobom vyhodnotiť dôvodnosť vznesenej námietky premlčania, od vyhodnotenia ktorej bude závislý aj rozsah ďalších dôvodov rozsudku. Pri svojich záveroch je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v tomto zrušujúcom uznesení.

13. Za nedôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o chýbajúcej náležitosti zmluvy a to vymedzenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal v tomto smere na to, že uvedenou otázkou sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 a v tomto smere zaujal záver, že splnenie náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, podľa § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vyššie citované zákonné ustanovenie je transpozíciou čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice 200/48/ES, ktorá ustanovuje ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere. Táto náležitosť je vyjadrená v Zákone č. 129/2010 Z.z. v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ tak, že zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pri výklade tohto ustanovenia zaujal názor, že toto neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice. Eurokonformným výkladom tohto ustanovenia dospel k záveru, že povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vymedzenie dĺžky trvania zmluvy dostatočne určitým spôsobom a vnútroštátna úprava vymedzenia dĺžky trvania predpokladu uvedenej doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pod pojmom termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno bezvýhradne rozumieť iba konkrétne určený dátum, ak podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky a aj konečnej splatnosti úveru. Tento sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva v úprave uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rozhodujúcim teda nie je nevyhnutné vymedzenie konkrétneho dátumu, ale postačuje aj vymedzenie iným určitým spôsobom, ktorý bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností umožní spotrebiteľovi tento dátum identifikovať.

14. Z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej medzi účastníkmi vyplýva, že v jej bode 6 sú uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere, v ktorom je uvedená poskytnutá čiastka úveru 600,00 Eur, splatnosť úveru je vymedzená ako počet splátok / splatnosť - deň v mesiaci, v ktorej je uvedené č. 48 a č. 14, výška mesačnej splátky je vymedzená na 30,82 Eur a celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť 1.479,36 Eur. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že takto vymedzená doba trvania zmluvy, ako aj termínu konečnej splatnosti nie je dostatočne určito vyjadrená. Termín začiatku trvania zmluvy, teda konkrétny termín prvej splátky úveru nie je konkretizovaný a preto ani niet podkladu pre dostatočné vymedzenie termínu poslednej splátky, ako aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Samotné určenie počtu splátok, ako aj konkrétneho dňa v mesiaci ako termínu splatnosti každej splátky nedáva totiž podklad pre nepochybné ustálenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. Súd v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím je prvostupňový súd viazaný, opätovne vo veci vytyčil pojednávanie, ktorého pojednávania sa zúčastnila žalobkyňa, kým žalovaný sa pojednávania nezúčastnil, súhlasil s tým, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti, žalobu žiadal zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú a zároveň sa domáhal náhrady trov konania.

16. Žalobkyňa naďalej trvala na svojom žalobnom návrhu. Poukázala predovšetkým na to, že od žalovaného požadovala pôžičku vo výške 600,- Eur, v skutočnosti jej na účet bola poukázaná suma 452,69 Eur potom, čo si žalovaný svojvoľne započítal poplatky z titulu poskytnutej pôžičky. Žalobkyňa od samého počiatku t. j. mesiaca jún 2013 pravidelne mesačne splácala dohodnutú výšku splátky 30,82 Eur/mesačne a ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie t. j. do 31. 8. 2016 zaplatila 1 017,06 Eur a napriek uvedenej skutočnosti žalovaný naďalej požaduje od žalobkyne zaplataenie ďalšej sumy cca 1.100,- Eur, pričom táto suma sa neustále zvyšuje z dôvodu sankčných úrokov. Je preto nemysliteľné, aby žalobkyňa z poskytnutého úveru vo výške 452,69 Eur mala zaplatiť vyše 2 200,- Eur. Žalobkyňa má za to, že samotné podmienky úverovej zmluvy sú v rozpore so zákonom, priečia sa aj dobrým mravom a žalobkyňa sa nemá možnosť domôcť spravodlivosti, len cestou súdu. Má za to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov a navrhuje, aby súd žalovaného zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 564,37 Eur t. j. sumy, ktorá bola zaplataená nad rámec poskytnutého úveru a zároveň sa domáhala náhrady trov konania. K otázke premlčania žalobkyňa poukázala na § 100 ods. 1/ až 3/ OZ - § 107 ods. 1/ až 3/ OZ a s prihliadnutím na ustanovenie § 3 ods. 1/ OZ uviedla, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení tiež uviedla, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohataenia plynie jednak subjektívna dvojiročná premlčacia doba, plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohataeniu a kto sa na jeho úkor obohatal a jednak objektívne trojiročná premlčacia doba, plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohataeniu, resp. 10-ročná, pri úmyselnom bezdôvodnom obohataení. V danom prípade má za to, že je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohataenie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Žalovaný má dlhodobu v predmete činnosti ako bankový subjekt, poskytnutie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy, vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatné náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, týmto obchádzal zákon a toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie, zamerané na získanie bezdôvodného obohataenia bez právneho dôvodu. Žalobkyňa má za to, že ide o bezdôvodné obohataenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je bankovým subjektom, pôsobiacim na finančnom trhu v SR a ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie podstatných náležitostí do zmluvy je nepochybne porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohataenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo je bezdôvodným obohataením, získaným úmyselne. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je potrebné vychádzať z momentu zaplataenia (rozhodnutie NS SR 3 CdO/169/2017 zo dňa 10. 1. 2018). Žalobkyni začala plynúť 2-ročná subjektívna lehota, ako aj 10-ročná objektívna premlčacia lehota najneskôr 14. 1. 2015 t. j. deň dohodnutej a aj zaplataenej splátky (ktorou došlo nad rámec poskytnutej sumy k vzniku bezdôvodného obohataenia). 2-ročná premlčacia lehota uplynula 14. 1. 2017 a keďže žalobkyňa podala žalobný návrh dňa 8. 9. 2016, týmto dňom si uplatnila aj nárok na vydanie bezdôvodného obohataenia a preto námietka premlčania, vznesená žalovaným, nie je dôvodná. K uplynutiu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby zatiaľ ešte nedošlo a stane sa tak až 14. 1. 2025. Žalobkyňa má za to, že nedošlo k uplynutiu premlčacej lehoty a to ani subjektívnej a ani objektívnej, zároveň poukázala aj na dobré mravy, ako nepísané morálne normy, ktoré samy o sebe nie sú prameňom práva, ale ich normatívnosť a záväznosť sa odvíja od právnych noriem, ktoré na ňu odkazujú. Len na základe uvedených blanketných noriem, obsiahnutých v písanom práve súkromného práva sa následne dobré mravy ako nenormatívny systém, stáva súčasťou právneho poriadku a ich dodržiavanie požíva právnu ochranu, vrátane ochrany súdnej. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi je potrebné v každom prípade posudzovať individuálne, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam v konaní účastníka v príslušnom období a k jeho vtedajšiemu postaveniu. Žalobkyňa má za to, že v danom prípade je možné na daný skutkový stav aplikovať aj ustanovenie § 3 ods. 1/ OZ, s použitím princípu čl. 3 CSP a vzhľadom k vadám, ktorými trpí predmetná spotrebiteľská zmluva a s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa pri výške čerpanej sumy 452,69 Eur, splácala od r. 2013 až do súčasnosti a splatila už minimálne 1 017,06 Eur a spláca ďalej, pričom žalovaný od nej napriek prebiehajúcejmu konaniu platby bez problémov prijíma, navyše stále požaduje od žalobkyne sumu cca 1 100,- Eur (ku dňu 31. 8. 2016), nemôže byť žalobkyňa sankcionovaná zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania nároku, nakoľko takéto rozhodnutie by nebolo rozhodnutím spravodlivým a bolo by vo výslovnom rozpore s princípmi dobrých mravov. Pre žalobkyňu by bol zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprímerane tvrdým postihom, v porovnaní s rozsahom a charakterom ňou uplatňovaného práva aj s poukazom na opakované porušovanie práv spotrebiteľov priamo žalovaným.

17. Súd sa v konaní opätovne oboznámil s obsahom Zmluvy o revolvingovom úvere, ako aj listinnými dôkazmi, nachádzajúcimi sa v spise, vyjadreniami účastníkov, podmienkami poskytnutia revolvingového úveru, so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ako aj s dokladmi o úhradách žalobkyne realizovaných v prospech žalovaného. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy súd konštatuje, že táto má charakter zmluvy spotrebiteľskej a v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd uvádza, že poskytovateľ úveru určoval obsah zmluvy bez možnosti akéhokoľvek ovplyvnenia zo strany žalobkyne, sám. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 564,37 Eur je dôvodná tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a preto jej v tejto časti vyhovel.

18. Na základe zákonných citovaných ustanovení a vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa ako dlžníčka uzavrela so žalovaným ako veriteľom dňa 18.06.2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500026604, na základe ktorej žalovaný žalobkyňu schválil úver vo výške 600,00 Eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,01 %. Priemerná RPMN za úver bola dohodnutá vo výške 48,52 %, RPMN za úver bola dohodnutá vo výške 65,55 %. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola dohodnutá vo výške 1.479,36 Eur. Poskytnutá čiastka revolvingu bola dohodnutá vo výške 251,49 Eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola dohodnutá vo výške 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu bola dohodnutá vo výške 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania bola dohodnutá vo výške 5,50 %. Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola dohodnutá vo výške 739,68 Eur. Žalobkyňa sa zaviazala splácať predmetný úver 48 mesačnými splátkami vo výške 30,82 Eur, splatnými vždy do 14. dňa v mesiaci.

19. Predmetná zmluva je štandardnou spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože bola uzatvorená medzi žalovaným ako právnickou osobou konajúcou v rámci predmetu svojho podnikania a žalobkyňou ako fyzickou osobou - spotrebiteľkou, ktorá pri jej uzatváraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. v rámci výkonu svojho zamestnania alebo povolania. Základnou črtou každej spotrebiteľskej zmluvy je, že sa na ňu subsidiárne vzťahuje Občiansky zákonník bez ohľadu na to, či bola spotrebiteľská zmluva pôvodne uzatvorená podľa Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Na túto zmluvu sa ako špeciálny právny predpis vzťahuje aj Zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch.

20. Vo všeobecnosti pre zmluvu o úvere platí, že je zmluvou, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť peňažné prostriedky v stanovenej výške a dlžník sa zväzuje poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Pre zmluvu o úvere Obchodný zákonník nestanovuje žiadnu formu. Podstatnými časťami zmluvy sú určenie subjektov (veriteľa a dlžníka) a určenie poskytovaných peňažných prostriedkov čo do čiastky a meny. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, naopak musí byť pod následkom neplatnosti uzatvorená v písomnej forme, pričom oproti zmluve o úvere podľa Obchodného zákonníka, musí obsahovať popri všeobecných náležitostiach zmluvy o úvere aj iné náležitosti uvedené v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Ich neuviedenie má rôzne právne následky v závislosti od jednotlivých náležitostí a od následného správania sa zmluvných strán. Veriteľ je povinný požadované prostriedky poskytnúť v lehote, ktorú si strany dohodli, alebo ktorú stanovil dlžník, inak bez zbytočného odkladu po doručení žiadosti. Povinnosťou veriteľa je prijať vrátené prostriedky a to i pred dohodnutou lehotou. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote dohodnutej v zmluve, inak podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie, podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. V prvom rade je potrebné uviesť, že "bezúročnosť" a "bezpoplatkovosť" úveru nesúvisí s platnosťou úverovej zmluvy. Je len dôsledkom toho, že v platnej úverovej zmluve nie sú uvedené zákonom požadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ Zák. č. 129/2010 Z.z. a nemá predpísanú písomnú formu, alebo je v nej nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Prijatie plnenia z takejto úverovej zmluvy nie je bezdôvodným obohatením. Na druhej strane však prijatie plnenia nad tento rámec (teda prijatie plnenia prevyšujúceho istinu úveru) už možno považovať za bezdôvodné obohatenie, resp. získanie majetkového prospechu bez právneho dôvodu.

21. Keďže žalobkyňa v žalobe tvrdila, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, súd skúmal, či Zmluva o úvere má všetky zákonom vyžadované náležitosti. V zmluve bola

dohodnutá ročná úroková sadzba 70,01 %. Na internetovej stránke NBS možno zistiť úrokové sadzby podobných úverov poskytovaných obchodnými bankami v rovnakom období ako je uzavretá Zmluva o úvere. Podľa prehľadu priemerných úrokových mier zo spotrebiteľských úverov poskytovaných pre domácnosti v období 06/13 (Zmluva o úvere uzavretá 18.06.2013) na obdobie od 1 do 5 rokov (Zmluva o úvere uzavretá na 48 mesiacov) bola úroková sadzba vo výške 15,77 %, čo znamená, že dohodnutá úroková sadzba je viac ako štvornásobne vyššia. Preto mal súd za to, že úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % je neprimeraná odplata za úver. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Obč. zák., teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vždy ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Neplatnosť dojednania úrokov v Zmluve o úvere nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy ako celku a to z dôvodu oddeliteľnosti časti dojednania o úrokoch od ostatného obsahu zmluvy. Preto súd považoval zmluvu o úvere za neplatnú iba v časti týkajúcej sa dohodnutej výšky úrokovej sadzby úveru.

22. Ďalej pokiaľ žalobkyňa v žalobe uvádza, že Zmluva o úvere neobsahuje zákonom požadované náležitosti, súd má za to, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. a to termín konečnej splatnosti úveru. V Zmluve je splatnosť úveru uvedená ako "48 mesiacov" a splatnosť splátok "14. deň v mesiaci", čo nie je dostačujúce vzhľadom na požiadavku zákonodarcu, aby termín konečnej splatnosti bol uvedený ako kompletný časový údaj. Významom tejto náležitosti zmluvy je, aby spotrebiteľ už bol pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, resp. kedy a v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti (splácať istinu, úroky a poplatky) vyplývajúce zo zmluvy. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru jedným časovým údajom, ktorý bude predstavovať konečnú splatnosť úveru. Nestáčí dedukcia z toho, že splátky sú splatné vždy do 14. dňa v mesiaci a že ich celkový počet má byť 48 splátok. Zákon o spotrebiteľských úveroch hovorí jednoznačne o jednej z náležitostí zmluvy - konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, teda musí ísť o jeden konkrétny dátum, inak by zákonodarca považoval za postačujúce uviesť, že v zmluve majú byť uvedené len údaje, z ktorých sa dá konečná splatnosť zistiť, resp. vypočítať, ale takto to v zákone uvedené nie je. Údaj - dátum konečnej splatnosti v Zmluve o úvere absentuje. Navyše z údajov uvedených v Zmluve o úvere, bez uvedenia dátumu splatnosti prvej splátky, ani nie je možné dospieť k dátumu konečnej splatnosti úveru. Preto potom súd mal za to, že Zmluva o úvere neobsahuje dátum konečnej splatnosti úveru.

23. Vzhľadom na uvedené, súd s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ Zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere dospel, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. 8500026604 zo dňa 18.06.2013 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Keďže neuvedenie povinnej náležitosti zmluvy o úvere a to dátumu konečnej splatnosti úveru a tiež uvedenie výšky úrokov z úveru v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka sami o sebe majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, súd sa už ďalej nezaoberal všetkou argumentáciou strán sporu ohľadne náležitostí Zmluvy o úvere, ktorá by už nemala vplyv na záver súdu týkajúci sa toho, že predmetný úver je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov.

24. Súd mal na základe zisteného skutkového stavu za preukázané, že žalobkyňa čerpala úver v celkovej výške 452,69 Eur, nie 600,00 Eur, pretože podľa čl. 8 ods. 8.1. zmluvných dojednaní žalovaný zrejme započítal voči dohodnutej výške poplatkov za službu odložených splátok (600,00 - 147,31 = 452,69). Vzhľadom na to, že žalobkyňa na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie vznikla povinnosť vrátiť istinu úveru bez úrokov a bez poplatkov, t.j. v sume 452,69 Eur, pričom žalobkyňa preukázateľne zaplatila žalovanému na predmetný úver sumu vo výške 1.017,06 Eur, súd uvádza, že žaloba žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná. Na strane žalovaného vznikla povinnosť podľa ustanovenia § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu. V zmysle ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka musí žalovaný predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho ho získal, teda žalobkyňi.

25. Nárok žalobkyne je v súlade s ustanovením § 451 a nasl. Zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom, v čase uzavretia Zmluvy o úvere.

26. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka:

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa ustanovenia § 456 prvej vety Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

28. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Na daný právny vzťah súd aplikoval ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Režim Obchodného zákonníka znevýhodňuje postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa a v spotrebiteľských vzťahoch nie je možné ho aplikovať aj napriek dohode zmluvných strán, ako to vyplýva aj z predmetnej zmluvy. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach (ďalej len „smernica 93/13“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora EÚ z 27. 6. 2000, Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Korčkovská). Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovaným bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“). Nepochybne zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa, v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava

záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka). Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ak ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorít oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal dodávateľ zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, že dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii, či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o ochrane spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

29. Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere (t. j. 18. 6. 2013, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

30. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

31. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

32. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

33. Podľa § 19 písm. d) CSP, je popri všeobecnom súde na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor.

34. Podľa § 186 ods. 2 vety prvej CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

35. Podľa ustanovenia § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch:

36. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

(3) Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(4) Ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale v období a za podmienok ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v inej zmluve sa použijú na vytvorenie kapitálu, je veriteľ povinný zrozumiteľne a stručne uviesť, či použitie takto vytvoreného kapitálu zaručuje splatenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru čerpaného na jej základe.

(5) Amortizačná tabuľka podľa odseku 3 uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

(6) Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

(7) Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl

spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon.

(8) Veriteľ alebo finančný agent nesmie ponúkať spotrebiteľovi výber rozhodného práva k zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorého zrejším cieľom je zbaviť spotrebiteľa práv, ktoré mu priznáva tento zákon.

(9) Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo jej prílohách.

(10) Veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona 18a) alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

37. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

38. Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500026604 zo dňa 13. 6. 2013 (žalovaným podpísaná 18. 6. 2013) je v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch. V samotnej zmluve okrem iného nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Je v nej uvedená len mesačná splátka sumou 30,82 Eur, počet splátok 48, avšak nie je uvedený termín ich splatnosti. V zmluve o úvere bola určená čiastka úveru 600,- Eur, RPMN za úver 65,55 %, ročná úroková sadzba 70,01 %, priemerná RPMN za úver 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 251,49 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5 %. Z uvedeného však nevyplýva, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov. Žalovaný totiž do zmluvy uviedol celkovú splátku, z čoho nevyplýva, z akých položiek splátka pozostáva a v akej výške je navýšenie úveru. Súd však hlavne poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1/ písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2/ písm. a) až k), r) a y) a podľa písm. b) § 11 ods. 1/ ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

39. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v Zmluve o úvere, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi účastníkmi konania považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 11 ods. 1/ písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

40. Vychádzajúc z uvedeného, súd dospel k záveru, že žalovaný mal v súlade s ustanovením § 9 ods. 2/ a § 11 ods. 1/ písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nárok len na plnenie, ktoré poskytol žalobkyni, čo v danom prípade predstavuje sumu 452,69 Eur. Medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že z poskytnutého úveru 452,69 Eur žalobkyňa zaplatila sumu 1.017,06 Eur. Bezdôvodné obohatenie, ktoré žalobkyni súd priznáva, takto predstavuje rozdiel medzi zaplatenou čiastkou úveru 1 017,06 Eur a poskytnutej čiastky úveru 452,69 Eur tak, ako je to uvedené v žalobe vo výške 564,37 Eur.

41. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, keď pri úvere požadovanom vo výške 600,- Eur, jej poskytol žalovaný len 452,69 Eur (skutočne poskytnutá istina), žalovanému žalobkyňa uhradila v splátkach sumu 1.017,06 Eur a takto sa žalovaný bezdôvodne obohatil

v rozsahu sumy 564,37 Eur, súd preto dospel k záveru, že žaloba žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná, a preto jej vyhovel.

42. Vzhľadom na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej zo strany žalovaného, aplikoval ustanovenie § 107 ods. 1, ods. 2 OZ, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

43. Súd vo vzťahu k námietke premlčania nároku žalobkyne, ktorú vzniesol žalovaný, uvádza, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba, plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a jednak objektívna 3-ročná premlčacia doba, plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. 10-ročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade však podľa názoru súdu je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má dlhodobu v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytnutie úverov a jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy, vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak žalovaný v zmluve o úvere neuviedol podstatné náležitosti, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2/ písm. a) až y) Zákona o spotrebiteľských úveroch, o iných úveroch a pôžičkách, týmto obchádzal zákon a toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu. Zároveň žalobkyňa sa o svojom bezdôvodnom obohatení dozvedela až krátko pred podaním žaloby, kedy splnomocnila svoju právnu zástupkyňu na zastupovanie v tomto konaní. Súd má za to, že ide o bezdôvodné obohatenie, získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom, pôsobiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký si je vedomí toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie podstatných náležitostí, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 9 ods. 2/ písm. a) až y) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a o iných úveroch a pôžičkách, je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením, získaným úmyselne. Ďalej je nesporné, že žalovaný ako spoločnosť zneužíva svoje právo ako veriteľ, viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenia práv spotrebiteľov, vrátane upozornenia Európskej komisie vo vzťahu k Slovenskej republike na riešenie ochrany spotrebiteľov práve v otázke zneužívania veriteľských práv aj touto spoločnosťou. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo všeobecnej 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, kde úmysly spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s. r. o. obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, kde táto spoločnosť má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva, či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok a preto v predmetnom právnom vzťahu účastníkov tohto konania je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia, v zmysle § 107 ods. 2/ OZ. Súd zastáva názor, že žaloba bola podaná v rámci premlčacej subjektívnej 2-ročnej lehoty, s poukazom na vyššie uvedené. Obdobne premlčanie posúdili aj napr. Okresný súd Svidník v spojení s rozhodnutím KS v Prešove v rozsudku sp. zn. 20Co/79/2010-260, Okresný súd Humenné v spojení s rozhodnutím KS v Prešove sp. zn. 5Co/184/2014-79, ako aj v konaní sp. zn. 7 Co/84/2011, sp. zn. 3 Co 89/2011, 3 Co 178/2013, Krajský súd v Žiline sp. zn. 9 Co 648/2013, 9 Co 158/2015, 6 Co 140/2015, Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 11 Co 319/2015 a ďalšie. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že žalovaný svojim úmyselným konaním jednoznačne obchádzal zákon s úmyslom vyhnúť sa vzniku spotrebiteľského vzťahu. Popísané konanie žalovaného je nekalou obchodnou praktikou a spôsob, ako žalovaný uzatvoril so žalobkyňou predmetnú zmluvu, uviedol žalobkyňu do omylu, keď si bez súhlasu žalobkyne odpočítal z poskytnutého úveru poplatok za odložené splátky, na čo žalovaný v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami nemal nárok. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil a pre absenciu oblikačných náležitostí zmluvy žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanému len výšku poskytnutého úveru v sume 452,69 Eur a suma, ktorú žalovaný získal navyše (564,37 Eur), predstavuje výšku jeho bezdôvodného obohatenia.

44. Súd má za to, že žalovaný porušil zákonné ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj tým, že neuviedol správne RPMN, keď namiesto 112,26 % úrokovej sadzby nesprávne uviedol úrokovú sadzbu vo výške 70,01 %. Zároveň bol dojednaný neúmerne vysoký zmluvný úrok, preto súd

úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd má za to, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné konanie pri dojednaní podmienok splácania úveru, pretože zámerné nerešpektoval záväzné ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Možno ho skutočne charakterizovať ako civilnoprávny úmysel a preto má žalobkyňa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia až do 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Žalovaný sa platenia úveru zo strany žalobkyne stále domáha a 10-ročná premlčacia lehota, ako je aj vyššie uvedené, bude končiť až v roku 2025 (viď uvedené vyššie). Žalobkyňa sa o tomto práve dozvedela od svojej právnej zástupkyne v roku 2016 a žaloba bola podaná na súd dňa 8. 9. 2016 t. j. pred uplynutím tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty. Súd poukazuje na to, že žalovaný je nebankový subjekt, má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, preto bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy, vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzavretia zmluvy so žalobcom už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava, vyžadujúca uvádzať správne aj ročnú percentuálnu mieru nákladov, umožňujúcu spotrebiteľovi zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií, poskytujúcich úvery a posúdiť nevýhodnosť poskytnutého úveru. Nerešpektovanie zákonných ustanovení zo strany žalovaného sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, bez právneho dôvodu, preto súd rozhodol tak, že žalobe vyhovel v celom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

45. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1/ Zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého ustanovenia súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa mala úspech vo výške 100 %, preto súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyňu trovy konania vo výške 100 %. Podľa § 262 ods. 1/ CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa odseku 2/ citovaného zákona o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresný súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami

mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak strana sporu (žalobca alebo žalovaný) nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže oprávnená strana podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.